

48 min

På førstesalen i en stor villa på Tåsinge med en vidunderlig udsigt over Detsydfynske Øhav tager Michael Falch imod. Her har han boet, siden han blev skilt i 2006 og skulle finde nye veje i et liv og en karriere, der har bølgnet fra anmelderroser og publikumshyldet, når bolgerne gik højest, til personlig nedtur, karrierestop og alkoholisme, da de gik lavest.

På gulvet ligger tre guitarer, der er pakket og klar til den forestående turné. I reolen står en række førstedgaver, og på hylden den Bodil-statuetten, han vandt i 1987. Det er de eneste ting, der betyder noget for musikeren, skuespilleren, fodboldspilleren og enspænderen Falch. Han er *back to basics*, har vendt sit liv på hovedet, hostet bunker af anmelderroser for sin nye plade "Fodspor i havet" og føler sig med egne ord "grundglad".

Udenfor er Thurø Sund frosset til som et billede på den ro, der i øjeblikket hersker i Michael Falchs liv. Alligevel er han fuldkommen bevidst om, at under isen er der sprækker, der når som helst kan bringe hans stabile liv tilbage til et frådende hav af fortvivelse og frygt for tilværelsen. Sådan er det nemlig at være menneske for Michael Falch.

- Hvorfor flyttede du til Tåsinge?

- Fordi mit gamle liv så at sige blev afviklet. Jeg blev skilt og skulle finde ud af, hvor jeg skulle hen. Så jeg lejede et fiskerhus ved Nyborg, og der boede jeg i vinteren 2006, inden jeg flyttede herved. Det var et transformationsår i mit liv. Et markant for og nu.

- Jeg har en gammel tilknytning til Langeland. Jeg er kommet der, siden jeg var 16. Min kærestes forældre havde et hus, hvor jeg er kommet igennem mit voksne liv, og hvor jeg har skrevet mange sange. Jeg er tit her forbi Tåsinge, så jeg vidste godt, hvor skønt et sted det er.

- Er det så blevet et nyt liv?

- Ja, bestemt. Der er en stilfærdighed, der er vigtig for mig efter alle de års larm. Jeg kan føle mig i ro her.

- Jeg er ikke det mest sociale væsen, men den første dag, jeg flyttede herved, tog jeg op i Tåsinge FB for at se, om der var et gammelmandshold. Der var to, og på en uge havde jeg lært 50 nye mennesker at kende.

- Hvad synes de om at have Michael Falch med på boldet?

- De synes måske nok, det er lidt sjovt, men i øjeblikket tager de mig vist mest med af medlidenhed. Jeg er den ældste, og jeg kan godt mærke, det går lidt hurtigt, men de ved, hvor vigtigt det er for mig. Jeg er jo næsten nødt til at gå til psyko-

” Det er forskelligt, hvor mennesker finder deres bund, og nogen skal meget længere ned, end jeg var, men min bund var dér, og længere ville jeg ikke ned.

Michael Falch

log, hvis jeg ikke får scoret. Det påvirker mit humør helt vildt, så jeg kæmper for en plads på holdet. Jeg vil fandme ikke ud på den bæk og sidde! (griner).

- Hvad var det for nogle lærende år, der var gået forud for, at du flyttede herved?

- Mit ægteskab var gået skævt i mange år, og jeg havde en nedadgående spiral, hvor mine sange blev meget tungsindige, og mit niveau dalede kraftigt. Jeg kunne

digte, og mange i branchen havde afskrevet mig. Det var som en elevator, der bare gik ned, og jeg begyndte at tænke, hvor ender det mon? Ender det med, at jeg sidder og spiller i et hjørne på et værtshus? Jeg havde en enorm paranoia over ikke at slå til. Succes er også et dope, og jeg fandt mig selv i en nedadgående spiral, hvor mine sange blev meget tungsindige, og mit niveau dalede kraftigt. Jeg kunne

ikke se problemerne i øjnene, og jeg flygtede fra dem ved at drikke. Jeg småpimpede alt for tit og alt for meget i en grad, så det begyndte at minde mig mistænkeligt om mine forældres alkoholproblemer i min barndom. Dét var et skræmmebillede.

- Men du fik vendt botten?

- For otte år siden. Jeg meldte mig ud af musikscenen på ubestemt tid, fordi jeg troede, det var musikerlivet,

der sled mig op. Det liv, jeg havde, var efterhånden ikke værdigt. Det er forskelligt, hvor mennesker finder deres bund, og nogen skal meget længere ned, end jeg var, men min bund var dér, og længere ville jeg ikke ned. Mere *lousy* ville jeg ikke føle mig, og det fik mig til at rykke og få trukket et skel mellem før og nu.

- Så jeg meldte mig ud, og for otte år siden begyndte jeg at leve uden alkohol. Det har

været sindssygt godt for mig. Det har givet mig min karriere igen, og siden mit comeback har det været et langt eventyr. Jeg er taknemmelig for at have fået forlænget spilletid i en karriere, jeg egentlig havde mistet håbet for.

- Var det der, kristendommen kom ind i dit liv?

- Nej, de ting hænger ikke sammen så konkret. Jeg har altid været interesseret i kristendommen. For mig er det en inspiration til en anden livsindstilling. Hvis man tager den alvorligt, giver den en ny måde at være i verden på.

- Men der er ikke meget rock'n roll over det?

- Jo for fanden! Det er hardcore rock'n roll. Det er en kamp på liv og død. En kamp

for at få fylde og en passioneret eksistens. Det er en kæmpe krig mellem lys og mørke, det er dæmoni! Det er alt det, rock'n roll så gerne vil være, og det er nøjagtig den livskamp, rock'n roll har i sig, når rock'n roll er allerbedst.

- Det er på den kampplads, det bliver spændende. Det kan godt være, vi gerne vil have vores liv til at være enkelt, men det er det bare ikke. Vi har hele tiden stemmer, der trækker os flere veje, og det bliver først spændende, når noget trækker hver sin vej, og det går i stykker, så vi har en ny situation. Det er de transformationsprocesser, der er spændende for mig som sangskriver. Det er ingen idyl, og jeg søger den heller ikke.

- Du søger ikke harmoni?

- Jeg tror ikke, det findes. Livet er ikke sådan. Der er den her historie om en gammel munk, der i fire år havde været i ørkenen og efterhånden følte, at han måtte være meget nærmere Gud end alle andre. Det var hans hovmod, der vågnede og bang, så blev han pludselig pisseliderlig, og de fire år var spildt for ham. Han troede, den var der, men det var den ikke. Så selv med den yderste åndelige anstrengelse er det ikke sikkert, at vi kan bringe os selv i de tilstande, hvor modsætninger ophører og alt er fred.

- Der findes kun bøvede genveje til det. Rødvins-bim-melimmen eller sove- og nervepiller, der lige giver

... med Michael Falch

■ Ovenpå en række turbulente år med alkoholisme og et forlist ægteskab har Michael Falch genfundet glæden ved musikken, sig selv og livet i et hus på Tåsinge, men sangene tager stadig udspring i en klangbund af fortvivlelse, for sådan er livet i bund og grund for den 53-årige sanger

Af Jon Clausen
Foto: Tim Kildeborg Jensen
weekend@fyens.dk, th@fyens.dk

- Mine sange skal være altafgørende

den der salighed. Valium for eksempel, wauw! Rohypnol, vidundermiddel! Så får man foræret den tilstand, men det er en kunstig sindsro. Der var ikke noget bedre for mig, end når jeg havde drukket fire glas rødvin og stadig var på vej, og det ikke var gået galt endnu. Den salige tilstand elskede jeg jo, jeg blev besat af den. Det er bare ikke ret spændende i det lange løb.

- Men du søger heller ikke det ubarmoniske?

- Jeg søger ikke smerten som et eller andet drug. Jeg søger lethed på alle mulige måder. Ved at løbe, meditere eller spille musik eller ved at score mål på oldboysholdet. Derfor provokerer det mig også, når Fyens Stiftstidende i en anmeldelse skriver, at jeg er "problemforherligende". Sikket ord! Som om det er en bevidst dragnig mod at sumpe rundt i weltschmerz. Det er det på ingen måde. Men igen, jeg ved ikke, hvad det er, man vil have ud af mig. Er det en eller anden blodfattig pop eller hvad? Det vil jeg ikke. Jeg vil ikke forlade Alvoren.

- Hvorfor er den så vigtig?

- Jeg skal have følelsen af, at det er kød og blod, jeg er ude med og ikke bare et stykke kunsthåndværk. Det skal være sange, der er altafgørende. - Det, der tænder min sangskrivning, er psykologiske brændpunkter. Når jeg får øje på dem, bliver de til sange. Det andet visner for mig.

- Det kunne være rart at have et lidt mindre heftigt forhold til sangskrivning, men det er min lod at skulle komme op med hjerteblod og ikke bare teaterblod. Men i virkeligheden er "Fodspor i havet" et lyst album. Et lyssyn skal bare ikke komme af en flugt eller fortrængning. Et lyssyn må have det hele med og være realistisk, ellers

er det *fake*. Og på den måde er albummet i sin grundkerne enormt lyst. Det bluffer bare ikke og prøver at bilde nogen ind, at livet er et glansbillede.

- Hvorfor er livet ikke det?

- Fortvivlelsen er et grundvilkår for alle. Det er ikke fordi, vi ikke må grine, for vi skal grine og flippe ud og have det skidesjovt og lave fis og ballade. Men når vi hver især bliver alene med os selv, så mærker vi den fortvivlelse, der hører med til det at være menneske. At vi er fuldkommen på herrens mark på den her planet, og ingen af os slipper igen-nem uden nogle ordentlige ture i maskineriet. Frygten lurur hele tiden. Jeg tænker ofte over, hvor utrolig meget den styrer min adfærd.

- På hvilken måde?

- På alle mulige måder. Det meste er frygt. Alt der hedder selvforsvar, usikkerhed, nervositet og at puste sig selv op, som jeg i en vis grad gør lige nu i frygt for ikke at være god nok eller ikke slå til eller ikke imponere dig og læserne. Jeg frygter, at jeg ikke har værdi nok eller ikke har ret til at være her. Det bunder i en dyb selvværds-problematik, men det gør det ikke bare for mig. Det kan være, jeg er et ekstremt tilfælde, men det kan også være, jeg bare har fundet en vej til at være ekstremt åben omkring det.

- Hvordan hamler du så op med fortvivlelsen og frygten?

- Det eneste, der kan hamle op med det, er, når vi bliver grebet af noget, hvor vi virkeligt bliver eksistentielt levende.

- Det er noget, jeg har taget fra Pontoppidans "Lykke-Per": "Det eneste, der overvinder lidelsen, er passionen". Hvis ikke vi har noget, der tænder vores lys, har vi ingen modvægt til fortvivlelsen, og så er vi fortabt.

- Hvad er din passion?

- Når man har børn, har man en helt naturlig passion for dem. Man vil gerne være på sms hele tiden, men der er grænser for, hvor meget man kan byde dem, ikke?

- Så er der min lille komiske fodboldting. Jeg har mit løb og min meditation og min musik. Det er et under, hver gang en ny sang er færdig. Det er ganske vist kun en lille sang, skrevet af lille mig på Tåsinge, men ikke desto mindre en lille sang, der ikke har været i verden før, og selv om den måske minder om alt muligt andet, er den alligevel helt unikt sig selv. Tænk på de millioner af numre, der er skrevet og de få toner, der er til rådighed. Det er et under, at det kan blive ved at forny sig. For mig er det passion ud over alle grænser.

- På pladen synger du: "Næste år bliver jeg gråhåret, I år vil jeg nyde foråret." Hvordan skal foråret nydes?

- Jeg har måske været lidt optimistisk, for jeg synes allerede, at det pludselig græner voldsomt (griner).

- Tja, i øjeblikket er jeg på turné med Poul Krebs. Så fortsætter jeg på turné med mit band, så kommer festivalerne, og så er min fremtid foreløbig ikke længere.

- Det er blevet en ambition for mig at indføre en eller anden uforudsigelighed i det, jeg foretager mig. Det er et krav til mig selv om at holde mig vågen. Jeg skal søge styrken i de nye sange, så jeg ikke bliver en greatest-hits jukeboks, som jeg var i 1990'erne.

- Og så har jeg det oldboyshold. For helvede, jeg skal have den plads i startopstillingen. Det skal ikke komme på tale, at jeg skal starte på bænken! Jeg vil ikke! Men at holde min plads på holdet bliver en kamp i foråret. Det bliver måske det største projekt.

Filmroller

Michael Falch har siden 1989 spillet en række roller på teater, film og tv, blandt andet som retsmedicineren Jan Boysen i DR's "Rejseholdet". I 1987 vandt han en Bodil for sin rolle i filmatiseringen af Dan Turéll-romanen "Mord i

mørket". Ud af de fem gange, Michael Falch har haft en filmrolle, er han blevet nomineret til en Bodil de fire. Senest for sin rolle i "Applaus" fra 2009, hvor han spillede overfor Paprika Steen.

” Tænk på de millioner af numre, der er skrevet, og de få toner, der er til rådighed. Det er et under, at det kan

blive ved at forny sig. For mig er det passion ud over alle grænser.

Michael Falch

Michael Falch

Født den 16. september 1956 i Køge. Opvokset i Tønder. Flyttede i 1976 til København for at studere dansk på universitetet. Dannede samme år bandet Malurt. Debuterede i 1980 som for-

sanger i gruppen Malurt med pladen "Kold krig". I 1983 fik han sin første filmrolle i Søren Kragh-Jacobsens film "Isfugle". Solodebutalbum i 1985, der blev stærkt kritiseret for at være for poppet og langt fra de idealer om amerikansk guitarrock, der ellers havde

Michael Falch har udgivet 13 soloplader og ni plader som forsanger i gruppen Malurt.

2006 blev han skilt fra sin kone igennem 30 år og i 2007 flyttede han til Tåsinge.